

Gilbert Achar

Om skandaljournalistik och påstådd ”antiimperialism”

(Ur [New Politics](#), 10 oktober 2019)

Introduktion

I följande artikel kommenterar Achcar en typ av vänstergrupper som kännetecknas av utpräglad sekterism, ofta kombinerad med omfattande konspirationstänkande. Achcar exemplifierar med de amerikanska websajterna *World Socialist Web Site* (WSWS) och *The Grayzone*.

Av dessa är förmodligen WSWS mest känt för svensk publik. WSWS har nämligen sedan länge haft ett särskilt ont öga till den gren av Fjärde internationalen som svenska Socialistisk Politik (tidigare Socialistiska Partiet) tillhör, och då särskilt dess franska sektion (NPA), men man har även attackerat enskilda personer som tillhör denna internationella organisation, däribland Gilbert Achcar.

Konspirationsteorier är något som WSWS länge använt sig av.

Exempelvis har man (åtminstone från 1975) drivit tesen att den ledande amerikanske trotskisten Joseph Hansen var inblandad i mordet på Trotskij. Och man återkommer gång på gång till detta. Så sent som i slutet av maj i år (2025) publicerade man artikeln [85 years since the May 24, 1940 assassination attempt against Leon Trotsky](#). Till historien hör att Hansen var Trotskijs sekreterare och livvakt och var en av dem som lyckades fånga mördaren Ramón Mercader. Men sådant imponerar inte på WSWS, där man i den refererade artikeln, som kommentar till det första (misslyckade) mordförsöket på Trotskij i maj 1940 skriver:

Medan attacken pågick var alla Trotskijs livvakter handlingsförlamade eftersom deras vapen hade fastnat på grund av fel ammunition. Säkerhetschefen som ansvarade för ammunitionen var SWP-medlemmen Joseph Hansen, som senare uppgav för FBI att han hade haft kontakt med GPU redan 1938.

Givetvis kan man inte anföra dokumentariska bevis eller andra serösa källor för den typen av påståenden. Man blandar fakta med rena påhitt.

Fö har WSWS alltsedan 2014 fört en pro-Putin-politik (vad gäller Ukraina). Och då girigt svalt ryska bortförklaringar till ryska illdåd.

- Exempelvis förnekade man att nedskjutningen av Malaysia Airlines Flight 17 i juli 2014 gjordes av ryskstödda separatister i östra Ukraina, något som är väl dokumenterat, se: [Malaysia Airlines Flight 17](#) (svenska Wikipedia).
- Likaså har man påstått att mordet på den Putin-kritiske Boris Nemtsov,¹ som sköts i centrala Moskva i februari 2015, var ett led i en amerikansk konspiration som gick ut på att störta Putin med en kupp. Att mordet på en Putin-kritiker skulle ingå i en amerikanskt plan att störta Putin är dock svårt att få ihop logiskt.

För mer info om WSWS, se (engelska Wikipedia): [World Socialist Web Site](#)

Men nu överlåter vi ordet åt Achcar.

/ Martin F

¹ Om honom, se (svenska Wikipedia) [Boris Nemtsov](#)

Skandaljournalistik är tyvärr inte förbehållet öppet högerorienterade tabloider. Sedan stalinismens tillkomst har det funnits en ”vänsterorienterad” strömning av offentlig smutskastning: Zhdanov var Goebbels motsvarighet. Den stalinistiska förtalsapparaten riktade sig ursprungligen mot Sovjetunionens vänsterkritiker, som under 1930- och 1940-talen stämplades som ”hitlerister” och därefter som ”CIA-agenter”. Denna tradition försvann tyvärr inte med Sovjetunionens fall, även om den har mycket mindre inflytande idag än den hade när den stalinistiska statens propagandamaskin stod bakom den med full kraft.

Dagens ryska propagandamaskineri främjar ett mycket bredare spektrum av professionella smutskastare och konspirationsteoretiker, där extremhögern intar en central plats. Detta är helt som det ska, eftersom Putins Ryssland har oändligt mycket mer gemensamt med extremhögern än med extremvänstern. Ändå drar sig Moskva inte för att använda påstådda vänsterpropagandister som brickor i det interimperialistiska spelet mellan sig och USA – eller, mer exakt, mellan sig och det traditionella amerikanska etablissemang, eftersom den amerikanska extremhögern och Donald Trump själv vid flera tillfällen har visat sin beundran för Putin.

Som ett resultat finner man en påstått ”vänsterinriktad” grupp av författare och publicister som systematiskt står på Moskvas och dess diktatoriska allierades sida, såsom den mordiska syriska regimen under Bashar al-Assad, men samtidigt beskriver sig själva som ”antiimperialister” – som om ”antiimperialism” bestod i att stå på det imperialistiska Rysslands sida mot det imperialistiska USA. Deras påstådda ”antiimperialism” bygger i själva verket på att enbart Washington utpekade som imperialistisk fiende, tillsammans med en reflexmässig inställning som följer den moraliskt fördärvade maximen: ”min fiendes fiende är min vän”. Moskva och Damaskus får därför ofta besök av representanter för den globala extremhögern, däribland framstående personer som fransyskan Marine Le Pen och italienaren Matteo Salvini, samt sporadiska besök av personer som beskriver sig själva som vänsteranhängare.

Ett exempel på Putin-, och Assad-vänlig ”vänsterpropaganda” i kombination med skandaljournalistik är World Socialist Web Site ([WSWS](#)), som drivs av en ”trotskistisk” sekt under ledning av en politisk galning vid namn David North, som i sin roll som apologet för Putin, Assad och deras vänner upprätthåller en lång och utsliten tradition av sektaristiska stridigheter mellan trotskister. Ett annat exempel är Grayzone, en webbplats som grundats av en [särskilt mångsidig person](#) vid namn Max Blumenthal.

Dessa webbplatser har gemensamt att de demoniserar alla vänsterkritiker av Putin och Assad och liknande genom att beskriva dem som ”imperialismens agenter” eller något liknande. Deras huvudsakliga ”målgrupp” är naturligtvis den vänsterorienterade läsekretsen. Det innebär att de inte bara måste försöka övertyga sina läsare om Moskvas och dess klienters förträfflighet genom att ta till falska ”vänster”- och ”antiimperialistiska” argument, utan också, och framför allt, att diskreditera sina vänsterkritiker. För att göra detta tar de till det äldsta tricket i förtalens arsenal: rena lögn.

Som en marxistisk kritiker av alla imperialistiska stater och tyranniska regimer, och därmed lika mycket kritiker av Moskva som av Washington, och av Israel och de saudiska eller egyptiska regimerna lika mycket som av de syriska eller iranska, har denna skribent varit ett utvalt mål för de professionella förtalare som stöder Putin/Assad. Jag har dock knappast någonsin svarat på de tonvis med smuts som genom åren har kastats på mig av alla möjliga människor som tillhör den galaxen, särskilt den galna WSWS, för vilken det verkar vara en prioritet att förtala mig, att döma av det otroliga antalet artiklar där de vräker förolämpningar över mig.

Men nyligen ägnade sig Grayzone åt att smutskasta mig i en [mycket lång artikel](#) skriven av Ben Norton, en av deras medarbetare. Blumenthal, grundaren av Grayzone, kan misstas för en äkta vänsterperson eftersom han [tidigare har fördömt](#) just de idéer som han nu förespråkar, efter att ha sett "Ijuset". Dessutom har Verso, ett välkänt vänsterförlag, nyligen gett ut en [kontroversiell bok](#) som han har skrivit. Eftersom även Ben Norton kan misstas för en äkta vänsterreporter, har jag beslutat att göra ett undantag denna gång och ta mig besväret att visa hur Grayzone-artikeln helt och hållet tillhör den stalinistiska förfalskningsskolan. Detta gör jag för alla läsare som kan ha stött på den smädliga artikeln och i god tro trots att den var motiverad av vänstervärderingar.

Lögnerna i Grayzone-artikeln börjar redan från början, i värsta sensationsjournalistiska tradition. Rubriken lyder: "Elitstyrka inom den brittiska militären hemligt tränad av vänsteraktivisten Gilbert Achcar och andra akademiker som förespråkar regimskifte." I ingressen står det att jag tillsammans med andra akademiker har hjälpt "den brittiska militären att förbättra sin taktik för att bekämpa uppror", och artikeln inleds med en hänvisning till "hemligstämplade brittiska regeringsdokument som The Grayzone har fått tillgång till". Detta är rent nonsens: det finns absolut ingenting "hemligt" med de kurser som SOAS (University of London) erbjuder det brittiska försvarsministeriet (MoD); dokumenten som rör dessa kurser har aldrig varit "hemliga" (annars skulle SOAS inte ha lämnat ut dem till den grupp studenter som begärde dem); beskrivningen av dem som deltar i föreläsningarna som "elit" är grundlös (de är medlemmar av kulturella rådgivningsenheter och olika andra militärer, inklusive reservister, eftersom kurserna är öppna för alla som är intresserade); och de kurser som jag håller förbättrar inte på minsta sätt någon "taktik för upprorsbekämpning" (det är verkligen groteskt). Tvärtom kritiserar jag skarpt Storbritanniens och USA:s interventioner i Mellanöstern, vilket alla intelligenta människor kan gissa från titeln på en av mina föreläsningar som Norton själv citerar på ett halvbegåvat sätt: "Olja och USA:s hegemoni".

Jag kommer inte att upprepa här vad [jag skrev på annat håll](#) som svar till den grupp studenter som jag nämnde ovan, efter att de hade publicerat en rapport som innehöll en förvrängd redogörelse för de kurser som SOAS erbjuder försvarsministeriets Cultural Specialist Unit (DCSU) och gav den större spridning genom en artikel i den brittiska vänstertidningen [Morning Star](#). Istället ska jag kort kommentera några exempel på pärlorna i Nortons artikel.

- Grayzone-artikeln beskriver mig som någon som "offentligt identifierat sig som marxist samtidigt som han ivrigt förespråkade störtandet av oberoende postkoloniala regeringar i Libyen och Syrien". Bortse från den klumpiga beskrivningen av Gaddafi-regimen i Libyen och Assad-regimen i Syrien som "postkoloniala". Något som artikeln naturligtvis inte säger är att jag lika häftigt förespråkar att USA-stödda arabiska regimer, särskilt de i Egypten och Saudiarabien ska störtas – naturligtvis av folket, inte i något fall genom utländsk intervention.
- Grayzone-artikeln säger att jag 2018 undertecknade ett öppet brev som "uppmanade till utländsk intervention i Syrien, med hänvisning till doktrinen om 'ansvar att skydda' för att 'med våld stoppa' kriget". Vad det inte sägs är att det [öppna brevet](#) inte uppmanade världen att ingripa militärt, utan att "kräva ett omedelbart eldupphör, ett omedelbart upphävande av alla belägringar, omedelbar tillgång för hjälporganisationer, frigivning av politiska fångar och omedelbart skydd för alla syriska liv". Hade det förespråkade direkt västlig militär intervention i Syrien skulle jag inte ha undertecknat det av det enkla skälet att jag konsekvent har argumenterat mot en sådan intervention sedan krigets början i det fattiga landet. Jag argumenterade först mot detta perspektiv i en diskussion med medlemmar av den syriska vänsteroppositionen. Sedan utvecklade jag min ståndpunkt i en artikel som publicerades i Beirut-dagstidningen [Al-Akhbar](#) i november 2011. Den översattes och

publicerades i den engelska upplagan av dagstidningen, som inte längre finns (en kopia av min artikel har återgivits på vad som verkar vara en turkisk [akademisk webbplats](#)).

- I artikeln i The Grayzone står det att SOAS, det universitet där jag är verksam, ”är känt för att anställa och fostra postmodernistiska akademiker som är progressiva men starkt anti-kommunistiska och ofta stöder NATO-stödda regimskiftesförsök och islamism”. Som alla som känner till SOAS vet är detta en fullständigt löjlig beskrivning av en institution som regelbundet fördöms av alla möjliga reaktionärer som en grogrund för vänsterorienterade, antiimperialistiska och antisjonistiska forskare.
- Grayzone-artikeln tillägger (de inbäddade länkarna finns i originalet): ”Nästan ingenting av det Achcar säger ifrågasätter den amerikanska och brittiska utrikespolitiken i Mellanöstern, förutom hans kritik av Israel. Detta kan förklara varför en så kallad ’marxistisk’ forskare med kopplingar till flera trotskistiska grupper får positiva bokrecensioner i mainstream-tidningar som [är för NATO](#), såsom [The Guardian](#).” Alla som är bekanta med mina skrifter och föreläsningar inser hur långt den första meningen är från sanningen. När det gäller den ”NATO-vänliga” *Guardian* vet alla att några av dess journalister och skribenter är övertygade NATO-motståndare: personer som Seumas Milne, numera Jeremy Corbys kommunikationschef, Owen Jones eller min före detta doktorand David Wearing, vars avhandling har blivit en [utmärkt bok](#). Länken i Grayzone-artikeln leder till en ganska neutral recension av Ian Black av min bok från 2016 i *Guardian* (den recenserades inte i någon annan ledande tidning). Grayzone hänvisade naturligtvis inte till den mycket mer [positiva recensionen](#) av en tidigare bok av mig i samma ”NATO-vänliga” *Guardian* av Tariq Ali, som hittills inte varit känd för att vara NATO-anhängare.
- Grayzone-artikeln bekräftar att jag ”i en [intervju publicerad](#) på ZNet samma dag som Natos militära intervention i Libyen inleddes i mars 2011 ... starkt stödde FN:s säkerhetsråds resolution 1973, som införde en så kallad flygförbudszon över Libyen och öppnade dörren för Natos militära intervention” och att jag ”fördömde krigsmotståndare som varnade för att säkerhetsrådets resolution skulle användas för att rättfärdiga ett krig för att störta regimen”. Om någon hade varit nyfiken nog att klicka på länken och läsa intervjun, skulle de ha upptäckt att jag i själva verket sa att ”det finns inte tillräckliga skyddsmekanismer i resolutionens formuleringar för att förhindra att den används för imperialistiska syften. Även om syftet med alla åtgärder ska vara att skydda civila, och inte ’regimskifte’, så är det de ingripande makterna, och inte upproret eller ens säkerhetsrådet, som sägs få avgöra om en åtgärd uppfyller detta syfte eller inte.” Ingen med sunt förnuft kan missta detta för ett ”starkt stöd” för resolutionen och för ”regimskifte” – ingen, utom en professionell förtalare som medvetet förvränger fakta.
- The Grayzone citerar mig som om jag säger att ”det faktiskt finns fall, som i Syrien idag, där USA stöder en progressiv kraft under dess kamp mot en reaktionär fiende”. Det [fullständiga citatet](#) lyder: ”Det finns faktiskt fall, som visserligen är exceptionella, där USA, som i Syrien idag, stöder en progressiv kraft under dess kamp mot en reaktionär fiende.” Och hänvisningen gällde det [stöd som Washington](#) gav den kurdiska YPG i dess kamp mot den så kallade Islamiska staten. Vilket av de två påståendena håller Grayzone inte med om: att YPG är en progressiv kraft eller att IS är en reaktionär kraft?
- Ett sista citat, som inte har med mig att göra, utan med min långvariga vän och utmärkta [expert på Jemen](#), Helen Lackner, som jag gärna ville ha med i det team som håller föreläsningar på uppdrag av SOAS och DCSU när jag ombads ersätta en kollega som gick i pension som ansvarig för Mellanöstern-sessionerna. Jag var ivrig att få med Helen just för att hon är en av de främsta kritikerna av [västmakternas roll](#) i det andra fattiga land som Storbritannien medverkar till att förstöra [Jemen]. Grayzone-artikeln, som innehåller de

två länkarna ovan, anklagar Helen för att inta en ”liberal ståndpunkt att inte välja sida eftersom båda sidor har fel” och därmed också ”attackerar den revolutionära anti-imperialistiska väpnade gruppen Ansarallah (informellt känd som huthierna)”, som enligt Ben Norton hämtar sin ”inspiration från [Venezuelas Hugo Chávez](#), samt (sin) [modell för motståndstaktik](#) efter den vietnamesiska nationella befrielsefronten”. Detta är förmodligen det mest komiska påståendet i en artikel som kombinerar uppenbar oärlighet med grov okunnighet. Houthiserna är förstås en ultrafundamentalistisk sekteristisk grupp som 2014 inledde en offensiv för att ta makten i Jemen. Fram till för två år sedan gjorde de detta i allians med Jemens före detta president, [Ali Abdallah Saleh](#), som tvingades avgå på grund av det jemenitiska folkupproret 2011 efter år av diktatur och nära samarbete med USA och Saudiarabien.

Detta är bara några exempel på lögnar och förtal som finns i en 4 800 ord lång artikel, som är typisk för den så kallade ”vänsterorienterade” sortens skandaljournalistik. Vad mig själv beträffar kommer jag att fortsätta att agera i full överensstämmelse med mitt politiska samvete och mina etiska värderingar – som jag alltid har gjort, även om det har kostat mig att bli en måltavla för den stalinistiska och kvasi-stalinistiska vänstern (inklusive vissa som kallar sig ”trotskister”).

Jag kommer därför att fortsätta att hålla föreläsningar på uppdrag av mitt universitet för militärpersonal (soldater, lägre officerare och reservister) som önskar delta, och jag kommer att fortsätta att förklara för åhörarna mina åsikter om islamofobi och rasism, Israels förtryck av det palestinska folket, den brittiska imperialismens katastrofala roll i Mellanöstern, särskilt dess roll i skapandet och upprätthållandet av oljemonarkierna i Golfområdet, de ödesdigra konsekvenserna av västvärldens medverkan i despotiska regimer i Mellanöstern, de katastrofala resultaten av USA:s och Storbritanniens invasion av Irak, etc. Jag kommer att fortsätta att göra detta tills försvarsministeriet, som lyssnar på personer som Ben Norton och de högerorienterade deltagarna i mina föreläsningar som klagat över mina vänsteråsikter, förbjuder mig att föreläsa eller helt och hållet säger upp sitt avtal med SOAS – till stor lättnad för mina kritiker som är angelägna om att skydda den brittiska militären från att utsättas för kritiska och verkligt antiimperialistiska åsikter.